

NOTÍCIA BOMBA

Ella va amanéixer aquell matí amb un posat seriós dient-me que tenia una notícia bomba.

Bé, vaig pensar jo, els periodistes sempre creuen tenir-ne una. No va voler dir-me quina era. «Una bona periodista no pot donar-la fins que la tinga prou... elaborada», va dir.

—Estàs a casa, en esta reduïda família que som tu i jo, no en la redacció del periòdic. Ningú de fora et sentirà.

No va voler baixar del ruc.

Jo era lector diari de premsa digital general i local, i també escoltava les notícies de la ràdio regularment. Podia dir-se que estava prou al dia. Era una mena de droga, perquè en realitat mai n'esperava cap que m'afectara especialment. Però semblava que si no ho feia, em mancava alguna cosa. La denominació de «notícia bomba» em sonava una mica antiquada.

Vaig decidir d'idear una estratègia per a sostreure-li-la o, almenys, saber de què anava.

No se m'hi va ocórrer res més que recórrer al xantatge inventant una trucada.

—Ha telefonat Amador.

—Quin Amador?

—El teu cosí de França. Segueix amb el mateix cognom; encara no l'ha canviat pel d'«amoureux» —vaig dir sarcàstic.

—Tems sense saber res d'ell. I crida precisament hui.

—Per a ell hui ha de ser un dia tan bo com un altre qualsevol.

—I què volia?

—Res en concret. Saludar. Saber com estàvem.

—Alguna cosa més haurà dit.

—Res fora dels convencionalismes a l'ús. Cap notícia bomba, val a dir.

Vaig veure de reüll que arrufava una miqueta les celles. El míssil havia fet diana, sense danys massa importants.

—El cridaré després. Al cap i a la fi és de la meua família, no de la teua. Passa'm el telèfon quan pugues.

—Jo no el tinc, benvolguda.

Parlar com els anglesos té algun avantatge. Amb aquesta resposta, ella ja veia que jo estava en pla cíníc.

—El tindràs registrat en el mòbil entre les últimes trucades.

Vaig fer una cara mescla de sorpresa i contrarietat.

—T'han enxampat amb les mans en el carret dels gelats, que es diu, ben-volgut.

Potser havia subestimat la seua dialèctica i ara em sentia atrapat. Alguna cosa em calia dir.

—No sols els periodistes heu de guardar el secret professional.

—El telèfon del meu cosí no és cap secret professional.

—D'acord, has guanyat. Un a zero. Però m'enroque. No vull donar-te'l. En qualsevol cas ell ha de tenir el teu. Si té interès a parlar amb tu, ja et cridarà.

La continuació de la guerra sorda en què d'alguna manera ens trobàvem en els últims temps estava servida. Alguna cosa temporal, esperava. Totes les parelles passen per fases així.

L'endemà vaig sortir de bon matí a desdejunar a qualsevol bar del centre, cosa que no tinc per costum, i que vaig fer simplement per veure que se sentia

fingint ser jo també un periodista a la caça de notícies. Em vaig acomodar en la barra. Vaig intentar de fer conversa amb el cambrer.

—Què hi ha de nou per la ciutat, mestre?

—Disculpe'm?

—No, que estic a la caça d'alguna notícia d'impacte per al periòdic; qualsevol cosa que se n'isca del normal.

—Cap que jo sàpia, senyor. No han matat a ningú conegut, no s'ha comés cap atracament que puga cridar l'atenció, l'alcalde no ha dit res de nou sobre la seua dimissió...

—És que ha anomenat alguna vegada, ara a pocada, que podria dimitir?

—Diuen que els més propers seus comenten que està pensant-se deixar-s'ho i marxar cap a casa.

—No em crec ni la quarta part.

—Del que estic dient-li?

—No, que eixes siguen les seues intencions. Cap polític s'ho deixa si no es veu amb l'aigua al coll.

—Està clavat en un bon embolic, diuen.

—Què ha fet?

—Gitar-se amb qui no devia.

—No havia sentit dir res.

—Tots en parlen. No deu ser vosté massa bon periodista.

—En realitat és la meua dona qui ho és. A vegades fingisc ser-ho jo. Enveja, suppose.

—No és possible, doncs, que ella no ho sàpia.

No vaig creure que aquella poguera ser la notícia bomba. El cambrer continuà.

—També diuen que la xica en qüestió el té amenaçat de fer-ho públic.

La meua dona no m'ha dit res.

—No pot ser!

—Els periodistes porten amb molt de rigor això del secret professional, no es crega.

—Sota els llençols eixe rigor desapareix.

—Serà aleshores això, que fa temps que no em fique sota els llençols amb ella.

—Doncs espavile, amic!

De tornada a casa, ella ja s'havia alçat i estava desdijunant.

—Tinc notícies —vaig soltar.

—Canta-les!

—Estes coses són com els cromos. S'intercanvien.

—Barreges «hobby» amb professió. No és possible sumar peres amb pomes.

—Depén. Si només es parla de fruita en general, sí que ho és.

—Digues tu primer.

—L'alcalde té un embolic de llit i està pensant-se si dimitir o no.

—Ara digues-me alguna cosa que no sàpia. Eixa se la saben tots.

—Doncs jo no tenia ni idea. Era la notícia bomba?

—Era la notícia, sense adjectius.

—I la bomba?

—Saber qui és ella. Fins aquí et puc dir.

Vaig somriure.

—Saps, m'han dit que tinc un problema de llençols.

—Quins llençols?

—Quins han de ser? Els nostres. Escolta, i si ens n'anem al llit a relaxar-nos una mica? M'han assegurat que aquí és on s'esvaeixen els secrets més grans.

—Això només passa en les pel·lícules d'espies.

—Imagina't que ho soc.

—Em resulta impossible d'imaginar. La realitat és que ja no vull continuar vivint amb tu.

La meua cara va reflectir sense dubte l'impacte d'aquella afirmació inesperada. Em vaig quedar noquejat, dit siga en termes boxístics.

—És el que hi ha —digué ella per tota explicació.

Des del sòl de la lona només vaig encertar a dir:

—Ara només et falta dir que l'amant de l'alcalde eres tu.

—Eixa és l'única raó que m'impedeix fer-ho públic.

Amb la moral per terra me'n vaig anar a encendre l'ordinador per a la lectura diària de la premsa digital. No vaig trobar res que fera referència a tot allò.